

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/84/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7214212565
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Cakoci
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7214212565.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci žalobcu HYDRO BG, s.r.o., so sídlom Kuchyňa č. 586, IČO: 34 137 122, zastúpeného JUDr. Petrom Bizubom, advokátom, advokátskej kancelárie so sídlom v Bratislave, Kollárovo námestie č. 9, proti žalovanému I. G., J.. XX.X.XXXX, G. H., N. Č.. X, zastúpenému JUDr. Rudolfom Maníkom, PhD., advokátom, advokátskej kancelárie so sídlom v Košiciach, Jantárova č. 30, o zaplatenie 9.923,46 eur, o odvolaní žalobcu aj žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 15.10.2014 č.k. 18C/72/2014-82 a o odvolaní žalovaného proti uzneseniu rovnakého súdu zo dňa 12.1.2015 č.k. 18C/72/2014-109 jednohlasne takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a vec v r a c i a súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

P o t v r d z u j e uznesenie zo dňa 12.1.2015 č.l. 109.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 6.421,15 eur v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 446,35 eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Týmto rozsudkom súd prvého stupňa rozhodol o nároku žalobcu na náhradu škody vo výške 9.923,46 eur, ktorej sa žalobca voči žalovanému domáhal na základe toho, že tento bol právoplatným rozsudkom v trestnom konaní uznaný vinným zo spáchania prečinu zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 2 Trestného zákona a týmto svojim konaním mu spôsobil škodu.

Rozsudok odôvodnil súd prvého stupňa tým, že na základe vykonaného dokazovania mal za nesporné, že žalobca mal voči spoločnosti SVIP s.r.o. Košice splatnú pohľadávku vo výške 3.819,28 z faktúry č. XXXXXX vystavenej dňa XX.XX.XXXX a splatnej dňa XX.X.XXXX a ďalšiu splatnú pohľadávku vo výške 6.666,12 eur na základe faktúry č. XXXXX vystavenej XX.X.XXXX a splatnej XX.X.XXXX. Uvedená pohľadávka bola žalobcovi priznaná aj právoplatným rozhodnutím súdu - platobným rozkazom zo dňa 10.11.2008, sp. zn. 32Rob 213/08-24, ktorý nadobudol právoplatnosť 4.12.2008. V tomto rozhodnutí bola spoločnosť SVIP s.r.o. Košice v likvidácii zaviazaná na zaplatenie pohľadávky žalobcovi vyplývajúcej z uvedených faktúr v súhrnnej výške 10.485,41 eur, ako aj úrokov z omeškania. Z obsahu trestného spisu rovnakého súdu sp. zn. 7T 89/2010 vyplýva, že rozsudkom zo dňa 14.12.2012, č.k. 7T/89/10-465 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach zo dňa 2.9.2013, č. k. 8To/58/13-477 bol žalovaný uznaný vinným z prečinu zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že zmaril uspokojenie spoločnosti Hydro BG s.r.o. zvýhodnením iného veriteľa pred firmou žalobcu, voči ktorej mal ako konateľ spoločnosti finančné záväzky vo výške 10.485,40 eur, čím mu spôsobil škodu v celkovej výške 9.923,52 eur, teda ako dlžník, ktorý nie je schopný plniť svoje splatné záväzky zmaril uspokojenie veriteľa tým, že zvýhodnil iného veriteľa a spôsobil takýmto činom väčšiu škodu. Na základe toho s poukazom na ust. § 135 ods. 1 a 2 O.s.p., ako aj § 240 ods. 1 až 3 a § 124 ods. 1 a § 125 Trestného zákona súd uzavrel, že v súlade s § 135 ods. 1 O.s.p. je v tomto

konaní viazaný výrokom trestného rozsudku, o tom, akého trestného činu sa dopustil žalovaný a na akom skutkovom základe. Mal za to, že uvedeným rozhodnutím bol vysporiadaný základ nároku žalobcu na náhradu škody, keď je nepochybne konštatované, že konaním žalovaného bolo zmarené uspokojenie pohľadávky žalobcu. Ohľadne výšky uplatneného nároku konštatoval, že táto je pre súd záväzná len v rozsahu vymedzenom skutkovou podstatou trestného činu, čo je spôsobenie škody väčšieho rozsahu, teda nie presné a nemeniteľné číselné vyjadrenie škody. Vo vzťahu k rozsahu spôsobenej škody uviedol, že žalobcovi patrí škoda len v rozsahu, v ktorom by pri poctivom konaní žalovaného, ako konateľa spoločnosti SVIP s.r.o. mohlo dôjsť k uspokojeniu nároku žalobcu. Zo znaleckého posudku č. 10/09 znalkyne Ing. Ivety Breslerovej vyvodil, že spoločnosť SVIP s.r.o. bola platobne neschopným subjektom, ktorý nedisponoval finančnými zdrojmi na uspokojenie všetkých splatných pohľadávok. Aby nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu zvýhodňovania veriteľa, bolo povinnosťou dlžníka - spoločnosti SVIP s.r.o., v ktorej v mene konal žalovaný, uspokojovať záväzky veriteľov primerane svojim disponibilným zdrojom v pomernom rozsahu. Mal za zrejmé, že po splatnosti záväzku žalobcu bolo uspokojených iných 60 veriteľov, v celkovom rozsahu 418.985,53 eur, ktorú sumu spoločnosť SVIP s.r.o. vyplatila do času, keď už vôbec nebola schopná uspokojovať záväzky svojich veriteľov a vstúpila do likvidácie a následne do konkurzného konania. Z uvedených dôvodov s prihliadnutím na rozsah plnenia spoločnosti SVIP s.r.o. a počet veriteľov vychádzal zo záveru, že pri dodržaní zásady pomerného uspokojenia veriteľov, mohol každý z nich získať plnenie maximálne vo výške 6.983,09 eur (418.985,53 eur : 60). S poukazom na to, že v rámci konkurzného konania bola spoločnosť žalobcu odškodnená z uvedeného titulu vo výške 561,94 eur vyčíslil celkový nárok na náhradu škody vo výške 6.421,15 eur. Ohľadne žalovaným vznesenej námietky premlčania súd prvého stupňa konštatoval, že objektívna premlčacia lehota, mohla začať najskôr plynúť odo dňa splatnosti faktúr, ktorými bol uplatnený nárok na zaplatenie ceny dodaného tovaru, čo v prípade faktúry č. XXXXXX bolo dňom XX.X.XXXX a v prípade faktúry č. XXXXXX ku dňu XX.X.XXXX. Vzhľadom na charakter zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú úmyselným konaním, premlčacia lehota by uplynula až XX.X.XXXX, V. XX.X.XXXX. V rámci objektívnej premlčacej lehoty však plynie aj subjektívna dvojročná premlčacia lehota, ktorá začala plynúť odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Vedomosť žalovaného teda musela pokrývať vedomosť o tom, že dochádza k jeho ukráteniu tým spôsobom, že jeho dlžník uspokojuje iných veriteľov. Začiatok plynutia tejto premlčacej lehoty súd viazal na obdržanie oznámenia likvidátora spoločnosti SVIP s.r.o. Košice doručené žalobcovi dňa 14.11.2008, o tom, že k 29.10.2008 spoločnosť SVIP s.r.o. vstúpila do likvidácie. K uvedenému dňu žalobca mal teda vedomosť, že napriek jeho opakovaným výzvam i predloženiu splátkového kalendáru spoločnosť SVIP s.r.o. nepristúpila k úhrade záväzku, a že v mesiaci N. XXXX predala časť svojho majetku. Mal teda za to, že nárok na náhradu škody bol uplatnený včas a vzhľadom na včasnosť uplatnenia práva žalobcu na súde voči spoločnosti SVIP s.r.o. a následne voči žalovanému, v ktorom konaní oprávnený riadne pokračoval, k premlčaniu nároku žalobcu nedošlo. Subjektívna premlčacia lehota voči žalovanému plynula iba od XX.XX.XXXX O. XX.XX.XXXX a následne odo dňa X.X.XXXX do podania návrhu na súd dňa 12.5.2014, a k jej uplynutiu teda nedošlo.

Výrok o trovách konania súd prvého stupňa založil na ust. § 142 ods. 2 O.s.p., keď uzavrel, že žalobca bol so svojím nárokom úspešný v rozsahu 65% a žalovaný v rozsahu 35%. Pri zohľadnení pomeru vzájomného úspechu a neúspechu patrí žalobcovi právo na náhradu trov konania vo výške 30%. Trovy konania v takomto rozsahu aj položkovite vyčíslil.

Proti rozsudku podali včas odvolanie tak žalobca, ako aj žalovaný. Žalovaný žiadal napadnutý rozsudok zmeniť v jeho vyhovujúcom výroku a tento zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania. V odvolaní uviedol, že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav a vec nesprávne právne posúdil. Má za to, že žalobca v konaní neuniesol dôkazné bremeno, ktoré malo spočívať v preukázaní oprávnenosti náhrady škody vo výške 6.421,15 eur. Má za to, že súd nezobral do úvahy, že žalovaný nespôsobil v rámci uspokojovania veriteľov spoločnosti SVIP s.r.o. žalobcovi žiadnu škodu, keďže úhrady pohľadávok s neskoršou splatnosťou oproti pohľadávke žalobcu boli spoločnosti SVIP nevyhnutné za účelom ďalšieho pokračovania v podnikaní tejto spoločnosti. K splateniu pohľadávky žalobcu ako veriteľa z bežného obchodného styku, t.j. dodávateľa tovarov by pri jestvovaní desiatok ďalších veriteľov obchodného styku aj tak nedošlo, keďže takéto pohľadávky spoločnosť ani pri skoršej splatnosti, než je žalobcova faktúra kvôli predĺženiu, resp. insolvencii neuhrádzala. V podnikateľskej praxi nemožno totiž uspokojovať pohľadávky len matematicky pomerným rozdeľovaním per partes, ale je nutné klasifikovať prednostné a neprednostné pohľadávky bez aktuálnej úhrady ktorých možno pokračovať v ďalšom podnikaní spoločnosti. Za nesprávny považuje aj záver súdu prvého stupňa o otázke nedôvodnosti

námietky premlčania, keďže má za to, že subjektívna dvojročná, aj objektívna trojročná premlčacia lehota počítaná od splatnosti faktúr žalobcu už dávno pred podaním žaloby uplynula. Plynutie subjektívnej lehoty neprerušilo ani podanie návrhu na vydanie platobného rozkazu voči spoločnosti SVIP s.r.o., ani trestné oznámenie žalobcu.

Žalobca žiadal napadnutý rozsudok zmeniť v jeho zamietavom výroku a žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovieť a priznať mu náhradu trov konania. V odvolaní uviedol, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho zistenia skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia. Za nesprávny považuje postup súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Tento nesprávne vyhodnotil výšku škody, ktorú žalovaný spôsobil žalobcovi úmyselným konaním. Poukázal na to, že žalobca svoj nárok na náhradu škody vo výške 9.923,46 eur odvodzoval od rozdielu medzi sumou dvoch neuhradených faktúr za dodaný tovar spoločnosti SVIP s.r.o. priznanú právoplatným platobným rozkazom po odpočítaní sumy 561,94 eur zaplatenej žalobcovi na základe rozvrhového výťažku uverejneného v Obchodnom vestníku po ukončení konkurzu spoločnosti SVIP s.r.o.. Je toho názoru, že súd nesprávne určil výšku, ktorá žalobcovi úmyselným konaním žalovaného vznikla, čím nesprávne vyhodnotil skutkový stav na základe vykonaných dôkazov a nesprávne aplikoval právnu normu na zistený skutkový stav. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo 948/2007, v ktorom súd zadefinoval okamih, ku ktorému dochádza ku vzniku škody tým, že sa pohľadávka poškodeného stane nedobytnou na účely náhrady škody spôsobenej tým, že pohľadávka sa stala nedobytnou nie je potrebné, aby záver o nedobytnosti pohľadávky bol urobený v súdnom konaní proti dlžníkovi. Na záver, že ide o nevymáhateľnú pohľadávku je rozhodujúce objektívne zistenie, že veriteľ sa skutočne svojho práva nedomôže. Ku vzniku škody dochádza okamihom, keď je vzhľadom na okolnosti prípadu zrejme, že pohľadávka voči obligačnému dlžníkovi je nevykonateľná. Judikatúra vymedzuje skutočnú škodu ako ujmu spočívajúcu v zmenšení majetkového stavu poškodeného, ktorá vznikla v dôsledku škodnej udalosti a v príčinnej súvislosti s ňou a reprezentuje majetkové hodnoty, ktoré je nevyhnutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu do predošlého stavu (R 55/1971). Doktrína si túto súdnu praxou vytvorenú definíciu vysvetľuje ako rozdiel v hodnote majetku poškodeného pred spôsobením škody na majetku, pričom výška škody je daná rozdielom v hodnote majetku, ktorú treba nahradiť peňažným plnením alebo uvedením veci do pôvodného stavu. Má za to, že spoločnosť SVIP s.r.o. úmyselným konaním žalovaného (toto bolo preukázané v trestnom konaní) žalobcovi nezaplatila, ale peniaze vyplácala iným subjektom, ktorých pohľadávky vznikli až po pohľadávke žalobcu. Takýmto konaním sa žalobcovi znížil jeho majetok o sumu tovaru 10.485,40 eur s DPH, ktorá v sebe zahŕňa aj ušlý zisk, ktorý by bol býval žalobca dosiahol nebyť protiprávneho konania žalovaného, nakoľko mal právo byť uspokojený prednostne v celom rozsahu pred všetkými ostatnými 60 veriteľmi. Rozdiel v hodnote o ktorú sa zmenšil majetok žalobcu vo výške 10.485,40 eur s DPH po dopočítaní rozvrhu výťažku v konkurze vo výške 561,94 eur predstavuje nárok žalobcu na náhradu škody vo výške 9.923,46 eur. Má za to, že škoda, ktorá žalobcovi vznikla nezávisí od toho, koľko by bol žalobca dostal zaplatené, keby spoločnosť žalovaného uspokojovala veriteľov z disponibilných prostriedkov rovnakým dielom, ale je ňou to, čo žalobcovi z majetku protiprávnym konaním žalovaného skutočne ušlo. Má za to, že pri výpočte výšky škody, ktorý aplikoval súd prvého stupňa tento nezohľadnil skutočnosť, že jeden z veriteľov môže mať pohľadávku povedzme 10.000,- eur a iný 100.000,- eur. Súd sa svojím výkladom výšky vzniknutej škody v podstate dopracoval k výkladu, že každému z poškodených by nikdy nevznikla škody vyššia ako 6.983,09 eur.

Odvolací súd na základe podaných odvolaní preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 212 ods. 1,3 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania, postupom podľa § 214 ods. 2 O.s.p. (vzhľadom k tomu, že rozsudok zrušuje) a na základe toho dospel k záveru, že odvolanie žalobcu aj žalovaného je sčasti dôvodné.

Súd prvého stupňa sa zákonným spôsobom vypořiadal so základom nároku žalobcu na náhradu škody, ako aj so vznesenou námietkou premlčania. Pri vyčísľovaní výšky škody však vychádzal z postupu, ktorý nemá oporu v právnom predpise.

Z obsahu spisu je nesporné, že žalobca v konaní uplatňuje nárok na náhradu škody a to voči konkrétnej fyzickej osobe, ktorá bola spôsobená úmyselným konaním žalovaného, za ktoré bol právoplatne odsúdený v trestnom konaní. Tento nárok je potrebné odlišiť od nároku žalobcu na úhradu faktúr za dodaný tovar vo vzťahu k spoločnosti SVIP s.r.o. v likvidácii. Keďže žalovaný bol za konanie, ktoré žalobca označil ako škodové konanie právoplatne uznaný vinným v trestnom konaní, správne súd

prvého stupňa v súlade s ust. § 135 ods. 1 O.s.p. konštatoval, že výrokom tohto trestného rozsudku je viazaný a tento tvorí základ pre vyhoviecie nároku žalobcu bez možnosti jeho ďalšieho preskúmania v občianskom súdnom konaní. S poukazom na tieto dôvody považuje odvolací súd za nedôvodnú odvoláciu námietku žalovaného pri jeho tvrdeniach o neunesení dôkazného bremena zo strany žalobcu a v tom, že žalovaný nespôsobil v rámci uspokojovania veriteľov spoločnosti SVIP s.r.o. žalobcovi žiadnu škodu. Vzhľadom na právoplatné uznanie viny žalovaného v trestnom konaní sú tieto otázky už v prejednávanej veci právne bezvýznamné. Rovnako nedôvodnou je aj odvolacia námietka ohľadne záverov súdu prvého stupňa o nedôvodnosti námietky premlčania. Práve s poukazom na skutočnosť, že v tomto konaní nie je uplatňovaný nárok z titulu úhrady faktúr, ale nárok na náhradu škody spôsobenej konkrétnym konaním žalovaného, nie je možné začiatok plynutia premlčacej lehoty počítat' od splatnosti faktúr žalobcu, tak ako to tvrdí žalovaný v odvolaní.

Vychádzajúc zo záveru, že pokiaľ žalovaný v konaní napadol základ nároku, zároveň týmto napadol aj jeho výšku a s poukazom na to, že aj odvolanie žalobcu smeruje proti výške škody, ktorá bola rozsudkom súdu prvého stupňa zamietnutá skúmal odvolací súd dôvodnosť týchto odvolacích námietok vo vzťahu k vyčíslenej výške škody a v tejto časti považuje odvolania tak žalobcu, ako aj žalovaného za dôvodné. Súd prvého stupňa síce zaujal správny názor o tom, že tento nie je viazaný výškou škody, ktorá bola ustálená v trestnom rozsudku, jeho spôsob výpočtu škody tak, že celkovú sumu uhradenú spoločnosťou SVIP s.r.o. v období po splatnosti záväzku žalobcu, teda sumu 418.985,53 eur delil počtom 60 veriteľov, ktorým táto bola vyplatená, nepovažuje za správny. Takýto spôsob výpočtu škody nezodpovedá súdnej praxi, ktorá v tejto otázke zaujala názor, že objektívnou stránkou trestného činu zvýhodňovania veriteľa, ako jedného z tzv. úpadkových deliktov je právo veriteľa na uspokojenie jeho pohľadávky spôsobom zodpovedajúcim zásadám konkurzného a vyrovnacieho konania upravených v ustanoveniach zák. č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov a ktorého podstatu tvorí, ako to vyplýva z cieľa konkurzu alebo vyrovnania zakotveného v ust. § 2 ods. 2 cit. zák. právo každého z viacerých veriteľov na pomerné uspokojenie jeho pohľadávky z dlžníkovho majetku. Objektívna stránka uvedeného trestného činu predpokladá, že páchatel' zmarí hoci len čiastočné uspokojenie svojho veriteľa tým, že zvýhodní iného veriteľa na úkor ostatných. Zvýhodnením veriteľa pritom treba rozumieť skutočnosť, že od dlžníka neschopného plniť svoje splatné záväzky dostane plnenie, ktoré nezodpovedá zásade pomerného uspokojenia na úkor ostatných veriteľov toho istého dlžníka (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 9.10.2000 sp. zn. 7Tz 6/2000 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 42/2001). V ust. § 2 ods. 2 citovaného zákona je vyjadrená základná zásada konkurzu a vyrovnania, totiž zásada rovných podmienok pre všetkých veriteľov. Táto má stránku hmotnoprávnu, aj procesnú. Z hmotnoprávneho hľadiska znamená, že všetci veritelia rovnakej triedy sa uspokojujú pomerne. Stanovenie tried pohľadávok a tým aj veriteľov je daná povahou pohľadávok, pričom do tried s výhodnejším poradím je zaradené čo najmenej pohľadávok, u ktorých nutnosť prednosti je úplne nevyhnutná. Na druhej strane veritelia neprednostných pohľadávok strácajú akékoľvek výhody, ktoré mali predtým, dochádza k pomernému uspokojovaniu všetkých týchto pohľadávok bez ohľadu na dobu ich vzniku, na dobu ich uplatnenia, bez ohľadu na dôvod a spôsob vzniku pohľadávky, bez ohľadu na to, či sú alebo nie sú súdom prisúdené i bez ohľadu na ich splatnosť. Práve s poukazom na tieto zásady konkurzu a vyrovnania nepovažuje odvolací súd za správny postup súdu prvého stupňa pri výpočte výšky škody. Na správnosti takéhoto záveru nemení nič ani skutočnosť, že účinnosť uvedeného zákona o konkurze a vyrovnaní zanikla účinnosťou nového zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý bol účinný v čase škodového konania žalovaného, keďže uvedenú zásadu je potrebné primerane aplikovať aj výkladom ustanovení tohto zákona.

S poukazom na tieto dôvody neostávalo odvolaciemu súdu iné ako rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Po vrátení veci bude povinnosťou súdu prvého stupňa vykonať dokazovanie ohľadne výšky škody a pri tomto postupe rešpektovať záväzný právny názor odvolacieho súdu.

Uznesením zo dňa 12.1.2015 (č.l. 109) súd prvého stupňa priznal žalovanému oslobodenie od súdnych poplatkov a to sčasti tak, že žalovaný je povinný platiť súdne poplatky do výšky 300,- eur vrátane. Uznesenie odôvodnil tým, že žalovaný potom, čo mu bol vyrubený súdny poplatok za odvolanie vo výške 385,- eur tento podaním doručeným súdu 8.1.2015 požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov. Súd prvého stupňa konštatoval z obsahu potvrdenia o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch predložených žalovaným zistil, že tento je ženatý, poberá starobný dôchodok vo výške 811,70 eur, žije

v spoločnej domácnosti s manželkou, ktorá je starobnou dôchodkyňou so starobným dôchodkom vo výške 280,- eur. Bývajú v rodinnom dome, vlastníkom ktorého sú manželia N.. Súd prvého stupňa prihliadol na mesačné výdavky žalovaného súvisiace s bývaním a to vo výške 300,- eur za plyn, 200,- eur za elektrinu a 100,- eur za vodu, ako aj náklady na lieky vo výške 80,- eur mesačne. Vychádzal zo zistenia, že žalovaný nemá žiadnu vyživovaciu povinnosť a ani pôžičky. Z uvedeného uzavrel, že pomery žalovaného odôvodňujú oslobodenie od súdnych poplatkov sčasti a to do výšky 300,- eur. Mal za to, že uvedená suma neovplyvní zásadným spôsobom osobné pomery žalovaného a odráža v miere primeranej okolnostiam zodpovednosť účastníka za vedenie súdneho konania.

Proti uzneseniu podal včas odvolanie žalovaný. Tento žiadal napadnuté uznesenie zmeniť a priznať mu oslobodenie od súdnych poplatkov v celom rozsahu. V odvolaní uviedol, že súd absolútne nezobral do úvahy, že ako poberateľ svojho jediného príjmu starobného dôchodku sa bez svojej viny žalovaný ocitol v takom postavení, že zaplatenie súdneho poplatku by neodkladne viedlo k zhoršeniu jeho hospodárskej situácie ako osoby odkázanej na sociálnu pomoc štátu. Nevlastní žiadne hnuiteľné alebo nehnuteľné veci, motorové vozidlá, cenné papiere, účty v bankách, prevádzky, obchodné podiely v iných spoločnostiach, ani práva k nehmotným statkom, resp. iné majetkové hodnoty. Do spoločného príjmu žalovaného a jeho manželky pritom súd nezahrnul mesačnú úhradu liekov manželky žalobcu vo výške okolo 100,- eur, ako aj ich životné minimá na nákup potravín, oblečenia, obuvi i drogérie.

Odvolací súd preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 212 ods. 1,3 O.s.p. a na základe toho dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa sa správne vypořiadal so zákonnými podmienkami pre priznanie čiastočného, resp. úplného oslobodenia od súdnych poplatkov a na základe toho aj správne o tomto nároku rozhodol. Za vecne správne a výstižné považuje odvolací súd aj dôvody prvostupňového rozhodnutia a preto sa obmedzuje v súlade s ust. § 219 ods. 2 O.s.p. na konštatovanie tejto správnosti a s poukazom na odvolacie námietky žalovaného považuje k týmto dôvodom za potrebné dodať.

Z ust. § 138 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že účelom inštitútu oslobodenia od súdnych poplatkov je zabezpečiť ústavné právo účastníkovi občianskeho súdneho konania na konanie pred súdom aj v prípade, ak tento pre svoje nepriaznivé osobné, majetkové a zárobkové pomery nie je spôsobilý plniť si svoje poplatkové povinnosti.

Pri posudzovaní týchto podmienok je teda povinnosťou súdu prihliadnuť na osobné, majetkové, ako aj zárobkové pomery účastníka. Odvolací súd sa zhoduje so záverom súdu prvého stupňa v tom, že žalovaný poberá starobný dôchodok vo výške vysoko prevyšujúcej priemerný dôchodok (811,70 eur) a spolu s manželkou, ktorá je taktiež dôchodkyňou poberajú takto mesačne dôchodky spolu vo výške 1.091,70 eur. Na dobrej úrovni sú aj ich bytové pomery, keďže bývajú v rodinnom dome, ktorý síce podľa ich udania nie je ich vlastníctvom, je však zrejmé, že za užívanie tohto rodinného domu neplatia žiadny nájom. Aj pri zohľadnení primeraných nákladov na bývanie, stravovanie, ako aj zabezpečovanie ostatných osobných potrieb im vyššie uvedený príjem umožňuje zabezpečiť si sumu 300,- eur, ktorá predstavuje výšku súdneho poplatku, ktorú žalovaný má v konaní uhradiť a to bez toho, aby došlo k ohrozeniu jeho základných životných potrieb.

Z týchto dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.